

РЕШЕНИЕ

№ 4185

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 08.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **581** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на О. Г. Т. срещу заповед № ЧР-СП-2 27/20.12.2021 г. на Изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. е прекратено служебното й правоотношение за длъжността „Длъжностно лице по защита на личните данни“. Обосновават се доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материално правните разпоредби. Излагат се съображения за нарушаване на принципа за стабилитет на държавна служба, посочен в чл. 18 от ЗДСл, доколкото длъжността е заета от оспорващата въз основа на публичен конкурс. Сочи се, че в нарушение на принципа за законност по чл. 4 от АПК, без липса на ясно установени критерии, е прекратено служебното правоотношение на оспорващата, но други служители упражнили правото си на пенсия са останали на държавна служба. Оспорва се наличието на нормативно установените условия за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, доколкото оспорващата не е навършила пределната възрастова граница за пенсиониране. Обосновават се и съображения за приложимост на мотивите на решение № 3/07.03.2019 г. на Конституционния съд по конст. дело № 16/2018 г. Така релевираните с жалбата доводи са доразвити в подробна писмена защита. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по

делото разноси.

Отвeтникът (Изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане) чрез процесуалния си представител изразява становище за недопустимост на жалбата, поради просрочие, алтернативно счита същата за неоснователна. Излага съображения за правилно прилагане на материалния закон, доколкото служебното правоотношение е възникнало след като държавния служител е придобил и упражнил правото си на пенсия при условията на чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Подробни съображения в тази насока излага и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че до 23.12.2011 г. оспорващата е държавен служител в Министерството на вътрешните работи - дирекция „Миграция“, като от тази дата е прекратено служебното ѝ правоотношение със заповед № К-13135/12.12.2011 г. на министъра на вътрешните работи (удостоверение за класиране и пенсия №ХФ12/09.02.2012 г.). Видно от приложената към писмо изх. № 1646/15.12.2021 г. на подуправителя на НОИ справка, О. Г. Т. е упражнила правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Със заповед № ЧР-1 967/09.11.2018 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане оспорващата е назначена за държавен служител на длъжност Длъжностно лице по защита на личните данни, считано от 12.11.2018 г., вследствие на проведена конкурсна процедура.

Издаването на оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение е мотивирано с чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл., а именно: служебното правоотношение е възникнало след като назначения държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Служебното правоотношение е прекратено считано от 31.12.2021 г. В заповедта се съдържа разпореждане за изплащане на обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл за неспазен едномесечен срок на предизвестие.

Заповедта е връчена на 29.12.2021 г.

Жалбата е депозирана по пощата на 13.01.2022 г., видно от поставеното пощенско клеймо върху пощенския плик.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от процесуално легитимирана страна. По делото не е спорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е връчена на 29.12.2021 г. Срокът по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 124 от ЗДСЛ е изтекъл на 12.01.2022 г. (работен ден – сряда). Жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство е депозирана по пощата на 13.01.2022 г. В оспорената заповед обаче липсва указание пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, поради което следва да се приложи удължения двумесечен срок за оспорване по чл. 140, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентния орган по назначаването - Изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане, който съгласно чл.

5, ал. 1, т. 15 от Устройствения правилник на Агенцията за социално подпомагане във връзка с чл. 54, ал. 7 от Закона за администрацията и чл. 5, ал. 3 и ал. 7 от Закона за социално подпомагане назначава държавните служители, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях, с което е спазено изискването на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл за прекратяване на правоотношението от органа по назначаването.

Заповедта отговаря на посочените в чл.108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение - подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неспазването на срока на предизвестие е компенсирано със заплащане на дължимото се по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл обезщетение.

По делото не е налице спор относно фактите. С оглед навадените в жалбата доводи, спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, предвид факта, че оспорващата е придобила и упражнила правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст не при условията на общата норма на чл. 68 от КСО, а при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал.1, т. 6 от ЗДСл, е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69, ал. 2 от КСО. Това е така, тъй като нормата е привилегироваща за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод следва и от систематичното място на нормата на чл. 69 от КСО в раздел „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“. Нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО не регламентира различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитивно изброени служители. Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл на придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията на чл. 69 от КСО.

Фактическият състав на нормата, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващата, изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и упражняване на това право да са налични едновременно преди възникване на служебното правоотношение. В настоящия случай по делото не спорно, че правото на пенсия по чл. 69, ал. 2 от КСО е възникнало и е упражнено, като видно от приложената към писмо изх. № 1646/15.12.2021 г. на

подуправителя на НОИ справка, О. Г. Т. е упражнила правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като началната дата на пенсия е 23.12.2011 г.

Служебното правоотношение е възникнало въз основа на заповед № ЧР-1 967/09.11.2018 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която оспорващата е назначена за държавен служител на длъжност Длъжностно лице по защита на личните данни, считано от 12.11.2018 г. Следователно, към датата на издаване на оспорената заповед е налице хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение при възникнало и упражнено право на пенсия.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че в случая са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 106, ал. 1, т. 6 от КСО, което обосновава извод за неоснователност на оспорването.

Неотносими към правния спор са доводите, изложени в жалбата за неравно третиране. Това е така, тъй като не всяко неравно третиране е дискриминация. Дискриминация е само това неравно третиране, което е основано на някои от визираните в чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация признаци. Лицето, което твърди, че спрямо него е осъществен акт на неравно третиране трябва да докаже факти и обстоятелства, които преценени в своята съвкупност създават обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради някой от защитените признаци. В случая не е налице защитен признак, който да е основа за разграничение вътре в релевантната група от държавни служители придобили и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и въз основа на който неблагоприятното положение под формата на прекратяване на служебното правоотношение да се приеме за дискриминационно.

Неотносими към предмета на спора са и доводите за приложимост на мотивите на решение № 3/07.03.2019 г. на Конституционния съд по конст. дело № 16/2018 г., доколкото нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл не е предмет на производството, образувано пред Конституционния съд.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата срещу нея за неоснователна, което налага същата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено, като размерът му бъде определен по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ. Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Г. Т. срещу заповед № ЧР-СП-2 27/20.12.2021 г. на Изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

ОСЪЖДА О. Г. Т. да заплати на Агенцията за социално подпомагане разноски по делото в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

